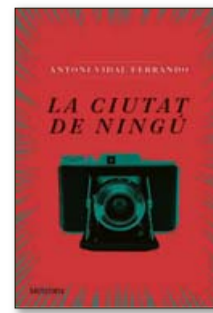

Després de la lectura de 'La ciutat de ningú', d'Antoni Vidal Ferrando, la temptació inicial del ressenyador o del crític és la de copiar frases senceres del text, triades a l'atzar, o fins i tot arribar a l'absurd de copiar tot el text

La ciutat de ningú

ANTONI VIDAL FERRANDO

La ciutat de ningú

► METEORA, 96 PÀGINES, 14 €

Jaume C. Pons Alorda i Antoni Vidal Ferrando, en la presentació del llibre a Barcelona. LACIUTATDENINGU.COM

Narrativa

PER MIQUEL RAYÓ

■ Perquè és tot el text, és tot el llibre, el que interessa. No hi ha una paraula de més. Ni una sola frase sobra. I el que és millor: no en falta cap. El llibre és el que és, i com és. Cau-riem en aquesta temptació molt fàcilment, i també podríem caure en la de voler demostrar una suposada expertesa lectora i habilitats en el maneig de criteris pomposos d'avaluació de l'obra, per damunt de les intencions de l'autor, fent-ne una dissecció erudita, tan plena va *La ciutat de ningú* de referents i de suggeriments. En cada pàgina hi ha un espereig de sentiment i d'intel·ligència. En cap cas cruel. Sovint, tintat d'un humanisme asserenat i compassiu: el desvarieig

del protagonista -la guerra civil, encara!- és el nostre propi desvarieig en aquest món la certesa del qual ens escapa. Cada divagació seva delirant pot ser la nostra en qualque moment. Aquí va bé esmentar Joyce i, sobretot, Woolf. I el monòleg interior.

Hi ha encara una tercera temptació. La d'escriure simplement: "*La ciutat de ningú* és un llibre singular, rar, esplèndid. Llegiu-lo i en sabreu la raó", i tancar la crònica, cosa que el coordinador del suplement no ens acceptaria, com és obvi. Què ens caldrà fer, doncs?

Declarar que el text és admirable. Confessar que un cop començada per rutina la lectura de *La ciutat de ningú* varem haver de recular i començar-la novament, alertats per qualque geni protector de què ens trobàvem davant d'una proposta literària aquí i avui insòlita.

Quina llengua! Podem recordar, no és debades, que Vidal Ferrando és un dels grans poetes vius de la literatura en llengua catalana, i que la poesia i el joc amb les paraules i els seus significats i ressonàncies són en cada recó del text de *La ciutat de ningú*: en forma d'aforisme ("El present no és un panet dolç"), de bajanada ("qualsevol escamot d'inútils pot confondre un cenobi amb la sargristia. O un moniato amb una pedra tosca"), de sentència ("Abans d'acabar com ell, primer practicaria l'enoturisme o m'apuntaria a un club cannàbic"), de raonament ("Si em decidesc, imprudent, a comprar un lloro, no li deixaré dur la iniciativa"), quasi de proverbi ("Les papallones abans varen ser cucs"), d'atrocitat, de vers, d'acudit.

Allà on crema l'herba. Obra poètica (1986-2007), més qualque poemari posterior com *Gebre als vidres* (2012), forma la important

obra poètica d'Antoni Vidal Ferrando (Santanyí, 1945). El *Cicle d'Almandaia* (2014), format per les novel·les *Les llunes i els calàpets* (1994), *La mà del jardiner* (1999) i *L'illa dels dòlmens* (2007), més el llibre de relats *Els miralls negres* (2013) i un dietari, *Amors i laberints* (2010), mostra una no menys contundent obra en prosa. Una prosa que ara culmina amb *La ciutat de ningú*, només possible des d'una dedicació tan llarga i fecunda

El text, escrit en breus paràgrafs que permeten, si es vol, una lectura fragmentada i amb salts, podria haver-se editat en forma versicular. Molts conjunts de frases poden ser llegits com un silogisme. Vegem-ne un exemple (ai, la temptació!): "De poc ençà tot és excrementici i difamatori. Treus un pitxer i estrenca, toques una flor i s'emmuisteix, mires un mapa i et desorientes. Jo ho dic: a estones, m'estimaria més no tenir dos ulls" (p. 30).

Ha dit Vidal Ferrando que amb aquest llibre ha volgut cercar la llibertat expressiva, trencar la diferenciació dels gèneres, deixar-se dur per un flux creatiu sense traves, i tanmateix conscient. Gran ambició. Excel·lent resultat.

El personatge és patètic, malagradós i, no obstant, entranyable. Els comparses, des del moix fins a la tia o el psiquiatre o el pare, complements necessaris d'una follia, d'una paranoia que provoca llàstima i fàstic. El llibre és de memòries i de temors, també d'horroris i d'un gran desconcert, de contínua ironia. I de fotografies que cal deixar on són. Hi ha tendresa i comprensió, com és possible?, i humor, en un embolic de divagacions patològiques, amb expressions sexistes, racistes, conspirandiques, refusables, d'una absoluta incorrecció i d'una gran mesquinesa.

On és aquesta ciutat? Qui pot ser aquest ningú al·ludit al títol? Què oculta el discurs malalt del seu habitant principal? On ens mena el fil d'aquesta nova gran, i feliçment breu, peça literària mallorquina, sí, mallorquina? Sens dubte, al gaudi i a la sorpresa.

'La Triunfante', una vida

Anagrama ha publicado una obra en la que su autora trata con sutileza pasajes de su vida y aborda temas como la identidad o el sentir de un extranjero

Narrativa

POR MELANIE SOLER

■ "Tengo una imaginación portuaria" es la primera frase con la que arranca esta novela, una oración de tan solo cuatro palabras que despertó mi curiosidad por continuar leyendo.

De Teresa Cremisi no sabía apenas nada hasta que di con *La Triunfante*, su primera obra, publicada con el respaldo de Anagrama. Una historia de 190 páginas que rescata vivencias del pasado de la autora y las entremezcla con su imaginación sin saber el lector dónde está la línea que separa ficción de realidad.

La Triunfante es la historia de una mujer que narra su vida desde su infancia. Hija de padre italiano y madre inglesa pasó su niñez

Teresa Cremisi. LA OPINIÓN

en Alejandría en plena posguerra, aunque en la adolescencia la familia tuvo que dejar el lugar que a Teresa la había visto crecer para comenzar de nuevo en Milán tras desatarse un conflicto en el Canal de Suez

Quizá una de las claves de esta historia esté en el tiempo en la que está enmarcada. Tras una guerra mundial la vida se mira desde otro prisma, un tiempo en el que la coti-

dianidad de las cosas alcanza un carácter extraordinario que bien refleja su autora, quien plasma en su historia con tintes autobiográficos aquellas cosas que marcaron su vida. Un ejemplo de ello, durante sus primeros años en Alejandría, son sus escapadas al mar en familia. De ahí nació un creciente interés por conocer las batallas y la historia que guarda el mar en su interior. Una pasión que le ha acompañado el resto de su vida.

La vida profesional de su protagonista es uno de los temas centrales de la obra y no es para menos. Periodista reconvertida en editora, ha pertenecido a grandes grupos empresariales y no ha tenido miedo en abandonar en diversas ocasiones todo para empezar de nuevo. Una parte vital de su vida que plasma al igual que su virtud camaleónica para cerrar etapas y adaptarse a una nueva ciudad, un nuevo país con sus costumbres y cultura. París es otro de los escenarios en los que se desarrolla gran parte de esta delicada obra; la adultez y el éxito profesional surge allí. Pero *La Triunfante* -nombre de una corbeta del siglo XIX- es una historia de fondo, una novela que aborda cuestiones relacionadas con la identidad de la persona, el ser y sentir de

TERESA CREMISI

La Triunfante

► Traducción de Jordi Terré

La Triomfant

► Traducción de Ana Casassas Figueras

ANAGRAMA, 200 PÁGINAS, 16,90 €

aquel que es extranjero, la capacidad de adaptarse y la libertad.

El amor tiene cabida en esta obra pero no de la forma convencional que estamos acostumbrados. La obra se centra en la vida de su protagonista, sus decisiones y su evolución como persona dan lugar a una mujer que tiene las riendas y es independiente. Conforme se adentra en la trama aparece Giacomo, el hombre con el que comparte su vida, en ocasiones a distancia y en otros momentos a su lado. Lo que el vaivén de la vida marque.